

Giới thiệu Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới

Editor: p3104

Độ dài: 7 chương

Anh ở lầu trên nuôi một con mèo

Cô ở lầu dưới trồng cây tại ban công

Mèo nhà anh luôn thích chạy xuống lầu dưới phá hỏng chậu cây của cô

Để bồi thường, anh luôn đặt một chậu hoa ở cửa nhà cô

Cô nói, không phải là anh cố ý sai khiến mèo anh làm như vậy chứ

Anh nói, đúng vậy, bởi vì anh muốn có một cuộc gặp gỡ khó quên với em

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lâm Vi Vi luôn là một cô gái có tính tình rất tốt, dùng từ hiện đại phổ biến mà nói chính là một cái bánh bao mềm. Sở thích của cô cũng không nhiều, một trong số đó là trồng hoa. Trên ban công nhà trọ của cô hầu như đủ loại hoa, mỗi sáng thức dậy trông thấy những bông hoa xinh đẹp tâm trạng mỗi ngày càng tốt hơn.

Có một sáng, lúc cô mang theo bình nước nhỏ để tưới nước cho chậu hoa cúc ba tư của cô, thì có một con mèo màu xám từ trời giáng xuống. Nói đúng ra hẳn là từ lầu trên nhảy xuống. Con mèo kia rơi ngay chậu hoa cúc ba tư của Lâm Vi Vi, hai tròng mắt hổ phách nhìn thẳng chằm chằm Lâm Vi Vi, sau khi tao nhã liếm móng vuốt nó lại xoay người bỏ đi.

Vi Vi ngó ra nhìn bóng dáng của con mèo kia xa dần...

“A! Cúc ba tư của mình!” Bị mèo đè bẹp rồi.

Đây chỉ là một sự bắt đầu, con mèo kia hình như rất thích nhà của Lâm Vi Vi. Gần như mỗi ngày đều nhảy xuống lầu, ở lại ban công nhà cô một lát. Không phải phá vỡ chậu hoa thì nhả cả hạt mầm mới gieo xuống. Nhưng nó lại xuất quỷ nhập thần khó mà đề phòng. Lâm Vi Vi chỉ đi ra ngoài mua đồ ăn, lúc về phát hiện hoa quý thiên trúc phần đầu chiết cành cả đêm hôm qua đang thoi thóp nằm dưới đất, ban công là một đồng hỗn độn.

Bánh bao mềm Lâm Vi Vi nhìn ba lần, không bao giờ cho phép có lần thứ tư nữa! Cô đã sớm nghe được chủ nhân của con mèo này ở phòng 302 lầu trên căn hộ của cô. Cô đem lời thoại mô phỏng trong đầu vài lần, lúc này mới lấy dũng khí lên lầu.

Người ở căn hộ 302 vừa mới chuyển đến, hàng xóm sát vách chỉ thấy mặt anh ta một lần, nói là một chàng trai cao cao gầy gầy. Anh ta ít khi ra ngoài nên mọi người không quen, ngay cả tên gì cũng chẳng biết.

Lâm Vi Vi gõ cửa, lúc đầu không có người đáp lại. Sau khi cô gõ liên tục một phút đồng hồ thì cánh cửa đóng chặt rốt cuộc mở ra một khe hở. Một đôi mắt màu hổ phách thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt, Lâm Vi Vi bị dọa đến mức vội vàng lùi ra sau, kết quả bị trượt chân ngã xuống mặt đất.

Nghe thấy bên trong cánh cửa truyền đến tiếng khẽ cười, mặt Lâm Vi Vi hơi nóng, cô lập tức đứng dậy phủi bụi trên váy. Cửa hoàn toàn mở ra, Lâm Vi Vi trông thấy một chàng thanh niên mặc áo sơ mi trắng. Con mèo trong lòng anh ta chính là con mèo thường xuyên đến nhà Vi Vi quấy rối.

Chàng trai trắng trẻo thanh tú nhếch miệng cười nhẹ, “Có chuông cửa không bấm, tay gõ cửa có đau không?”

Mặt Lâm Vi Vi càng nóng dữ dội, anh chàng trước mắt so với những chàng trai cô thường gặp thì đẹp hơn hẳn, với lại khi anh cười lộ lên liền hiện ra má lúm đồng tiền nhỏ.

“...Anh...mèo của anh luôn đến nhà tôi quấy rối, làm nát bát hoa của tôi!” Vi Vi hơi ngượng ngùng, nói chuyện cũng lắp bắp.

“Như vậy à ——” chàng trai kéo dài âm thanh, anh giơ tay vỗ đầu mèo, “Là Lộ Tây không đúng, tôi xin nhận lỗi với cô. Như vậy đi, tôi có thể đến nhà cô xem tổn thất sau đó bồi thường cho cô nhé?” Anh vuốt móng mèo, vẻ mặt cười sáng lạn.

“Ồ?” Lâm Vi Vi ngẩn người xua tay liên tục, “Không cần bồi thường, tôi chỉ tới đây nhắc nhở một tiếng.”

“Nhất định phải làm, tôi là hàng xóm mới của cô, tôi không muốn chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa tôi và cô được không?”

Nụ cười của chàng trai như là có một loại ma lực, Lâm Vi Vi ngẩn ngơ mà gật đầu. Đợi anh mang giày ôm Lộ Tây xuống lầu thì Lâm Vi Vi mới hỏi phục tinh thần, anh ta và cô có quan hệ gì chứ?!

Mặc dù đã xem qua một lần, nhưng khi Lâm Vi Vi nhìn lại tình trạng bị thảm ở ban công vẫn như cũ, cô nhìn không được mà thở dài chán nản. Mầm hoa trước đó còn thoi thóp nay đã hoàn toàn chết đi. Chàng trai đầy hứng thú đi thăm nhà của Lâm Vi Vi. Trên vách tường màu xanh nhạt treo tranh trang trí màu vàng nhạt, vật dụng trong nhà bày biện vô cùng đơn giản, làm cho cả nhà nhìn qua rất sạch sẽ nhưng không mất đi ấm áp. Anh nhìn thấy giá vẽ và hộp màu đặt trong phòng khách, sau đó quay đầu hỏi, “Cô là sinh viên mỹ thuật sao?”

“Không phải, chỉ là xuất phát từ hứng thú.” Vi Vi lắc đầu đi ra phía trước cầm một miếng vải che khuất bức tranh hoa lan từ la còn chưa hoàn thành. Cuối cùng chàng trai dời tầm mắt sang ban công.

“Quả thật... là vô cùng mê đắm...” Chàng trai lắc đầu, anh giọng mèo lên, “Có nghe không Lộ Tây, sau này không thể lại tới nhà chị quậy nữa, bằng không tao liền đuổi mày đi biết không?” Anh nói chuyện với mèo như con nít, con mèo kia dường như nghe hiểu chàng trai đang nói gì mà “meo” một tiếng.

Sau đó chàng trai rời khỏi. Nhưng ngay cả anh ta tên gì Lâm Vi Vi cũng chưa hỏi. Sự xuất hiện của chàng trai giống như cảnh trong mơ nhỏ bé. Vi Vi nằm trên giường nhớ lại mọi việc xảy ra vào ban ngày, chàng trai tuần tú như bước ra khỏi bức tranh màu nước, ôm một con mèo đến nhà cô...

“Mình không phải ngủ mơ chứ!” Vi Vi sờ đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau khi Lâm Vi Vi thức dậy, theo thường lệ cô tưới nước cho hoa của mình, tuy rằng cô đã dọn dẹp mảnh vỡ và đất vụn của ngày hôm qua, nhưng trong khe hở trên mặt đất vẫn lưu lại một lớp bùn lầy nhớt. Cô quyết định nhắm mắt làm ngơ trong chốc lát mà thu dọn cho xong, để tránh đến lúc đó lại đau lòng vì chậu quý thiên trúc kia.

Cô cúi tóc lại, mặc đồ thể thao cầm bàn chải quý trên mặt đất mà dùng sức chà khe hở. Bộ dáng này quả thực không khác gì trạch nữ mấy, tuy rằng cô tự xưng là người thời đại mới. Ngay lúc cô dùng dao khẩy khe hở thì vang lên tiếng gõ cửa lần thứ ba.

Ồ? Là ai? Hơn nữa chỉ gõ ba tiếng.

Lâm Vi Vi nghĩ nghĩ, cô ở thành phố S không thân thích không bạn bè cũng chẳng có gọi chuyển phát nhanh, là ai gõ cửa nhỉ? Cô lau tay, từ mất mèo nhìn ra bên ngoài. Con mèo ở lầu trên kia đang ngồi chồm hổm tại cửa nhà cô mà gãi lỗ tai.

“Hôm nay không xuống từ cửa sổ à?” Lâm Vi Vi nói xong thì mở cửa ra, sau đó cô ngây ngẩn cả người. Đặt ở cửa nhà cô là một chậu quý thiên trúc. Là một chậu hoa vẽ một chú gà con màu xanh da trời rất đáng yêu, phía sau viết hai chữ cái tiếng Anh “WO”. Lâm Vi Vi gãi cục búi tóc của mình rồi ngồi xuống, “Lộ Tây à, đây là chủ nhân mày tặng phải không?”

Lộ Tây vẫn gãi lỗ tai của mình, không thèm để ý tới Lâm Vi Vi.

“Hỏi một con mèo, đầu óc mình là bã đậu sao?” Lâm Vi Vi lẩm bẩm mà bê lên chậu quý thiên trúc kia. Nhưng lúc này Lộ Tây có phản ứng, nó “meo” một tiếng. Dường như đồng ý với chủ đề đầu óc Lâm Vi Vi là bã đậu. Cô sững sốt, nhìn Lộ Tây sau khi đuổi người thì duyên dáng đi vào nhà cô.

Khoan đã?! Nó đi vào làm gì?! Vi Vi có dự cảm không tốt, cô vừa quay đầu lại thì thấy Lộ Tây đã nhẹ nhàng nhảy lên giàn hoa của cô, sau đó thoát ra ngoài cửa sổ. Chỉ nghe thấy “xoảng” một tiếng.

“Bạc...bạc hà của tôi!” Chậu hoa lại vỡ lần nữa, mang theo móng vuốt bùn đất còn in dấu vết trên tường.

Lâm Vi Vi tức giận lấy ra di động, chụp lại tình trạng bị thảm rồi đăng lên weibo lên án một con mèo hư đáng giận, ba phút sau khi cô đăng lên thì nhận được nhắc nhở của hệ thống: một người sử dụng xa lạ thích weibo của bạn.

Lâm Vi Vi lập tức trả lời, như vậy mà còn thích?! Quả thực là điên rồi!

Nhưng mà ngày hôm sau, vẫn vào tám rưỡi sáng lại vang lên tiếng gõ cửa. Lại là ba cái.

Lâm Vi Vi từ mất mèo trông thấy Lộ Tây ngồi chồm hổm ở cửa nhà, cô rút ra bài học lần trước nên chỉ mở một khe hở. Tại cửa nhà cô đặt một chậu bạc hạ tươi tốt. Chậu hoa vẫn là hình gà con màu xanh, lần này chữ tiếng Anh ở phía sau là “XI”. Lâm Vi Vi kinh ngạc, “Đây...đây lại là chủ nhân nhà mày tặng sao? Sao anh ta biết ngày hôm qua mày phá hỏng bạc hà?!” Cô nhìn Lộ Tây và chậu bạc hạ với vẻ khó tin.

Lộ Tây thấy Lâm Vi Vi chậm chạp không bê chậu bạc hà lên, nó không kiên nhẫn mà ngáp một cái rồi vung móng về phía Lâm Vi Vi.

“Mày kêu tao nhận lấy?” Vi Vi giật mình. Càng làm cho cô giật mình hơn chính là Lộ Tây lại gật đầu... Cô sững sốt vài giây, “Àm” một cái đóng cửa lại. Cô tựa vào cửa lạnh run, chủ nhân của Lộ Tây làm sao biết cô bị vỡ chậu bạc hà? Vì sao Lộ Tây nghe hiểu tiếng người? Tất cả chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi! Lâm Vi Vi nhớ tới chàng trai khôi ngô kỳ quái ở lầu trên...

À không, chẳng lẽ anh chàng trên lầu là hoá thân của mèo yêu?! Mình đã nói rồi anh ta sao lại đẹp trai thế, mà còn có khả năng biết trước! Lâm Vi Vi run rẩy lấy di động trong túi ra rồi đăng weibo về chàng trai trên lầu có thể là mèo yêu hoá thân.

Hệ thống nhắc nhở: một người sử dụng xa lạ thích weibo của bạn.

Lâm Vi Vi: đã nói bạn điên rồi! Bạn còn thích nữa!

Sau khi gửi xong weibo Vi Vi lại nhìn ra ngoài từ mắt mèo, Lộ Tây đã mất tiêu, nhưng còn lại chậu bạc hà.

Là một người có chứng OCD* và thích hoa, để một chậu bạc hà lơ lửng ngoài cửa sẽ khiến cô nhìn không được mà đặt một chậu khác ra ngoài, một trái một phải cân đối. Nhưng làm vậy không phải lại tổn thất một chậu khác sao? Hơn nữa nói không chừng còn có thể bị Lộ Tây lật đổ. Lâm Vi Vi rồi rầm hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nhận chậu bạc hà này.

() OCD: Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.*

Cô từ từ mở khe hở cửa ra, vươn tay cầm lấy chậu hoa chậm chậm kéo vào trong. Lúc này, Lộ Tây không biết trốn đâu đột nhiên xuất hiện, nó lên cao Vi Vi một cái. Lực công kích trăm phần trăm.

Lâm Vi Vi dờ người nhìn ba vết máu xuất hiện trên tay mình...

“Oa a a a! Đau quá à!”

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tiếng thét của Lâm Vi Vi dọa Lộ Tây chạy mất, cô luống cuống chạy vào rửa tay bằng xà phòng mà quên đóng cửa. Cô không ngừng chà xát lên tay mình, chỗ bị cào nhanh chóng sưng đỏ lên, vừa ngứa lại đau. Cô nhìn không được mà kêu rên một tiếng, mới vừa rửa sạch lại lấy xà phòng dùng tiếp.

“Tôi thấy cửa nhà cô không đóng nên vào, cô không sao chứ?”

“Ah!” Lâm Vi Vi hết sức chăm chú rửa tay vốn không phát hiện có người vào nhà mình, mà còn xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh, cô sợ tới mức làm rớt cục xà phòng. “Anh anh... anh vào bằng cách nào!”

“Cửa nhà cô không đóng, tôi ở trên lầu nghe tiếng kêu của cô nên đi xuống xem thử cô cần giúp đỡ không.” Chủ nhân của Lộ Tây cười sáng lạn.

Anh đừng cười nữa! Lâm Vi Vi bị nội thương, mỗi lần anh cười cô sẽ không có sức chống cự.

“Nhìn qua hình như cô bị nổi ban đỏ, là dị ứng sao?” Chàng trai đi từng bước đến phía trước tiện tay đóng vòi nước đang chảy không ngừng.

“Không sao... tôi thật sự không sao...” Lâm Vi Vi xấu hổ lui ra sau giấu tay mình ở sau lưng, trong đầu óc cô đều đầy ý nghĩ chàng trai trước mắt là mèo yêu. Cứ mạng có mèo yêu!

“Tôi đề nghị cô mau chóng đến bệnh viện kiểm tra... Tôi thật xin lỗi vì tình huống đặc biệt mà năm nay chưa tiêm vắc-xin phòng bệnh cho Lộ Tây.” Chàng trai nhú mày, nghiêm túc nhìn Lâm Vi Vi nói, “Đương nhiên, vì Lộ Tây gây ra chuyện này, tôi sẽ phụ trách phí chữa bệnh, điểm ấy xin cô đừng lo lắng.”

“...Chưa... chưa tiêm vắc-xin phòng bệnh...” Trong nháy mắt đầu óc cô hiện ra các loại hậu quả vì bị mèo chưa tiêm vắc-xin cào trúng còn không kịp thời chạy chữa. Không không không, cô thừa nhận sức tưởng tượng của cô hơi phong phú. “Tôi... tôi tự mình đi bệnh viện là được. Anh có thể để tôi thay...A!”

Không cần nghi ngờ, đây là cục xà phòng đã bị hai người lãng quên. Lâm Vi Vi giẫm một bước lên đó cả người nghiêng 135o ngã về phía sau. Chàng trai thấy thể nhanh tay lẹ mắt kéo Lâm Vi Vi lại, tiếc rằng trọng lượng quá lớn, anh chàng cũng bị cô kéo ngã. Hai người dùng một tư thế kỳ lạ ngã vào bồn

tắm lớn. Mũi cô đập vào xương bả vai của chàng trai, chất lỏng âm ẩm từ xoang mũi chảy xuống nhỏ giọt trên áo sơ mi trắng của chàng trai.

“...Đều là lỗi của mèo nhà anh.” Lâm Vi Vi ngẩng đầu bịt mũi, roi lệ đầy mặt.

“Tôi xin lỗi, đều là lỗi của mèo nhà tôi.”

Cuối cùng vẫn thay quần áo không thành, chàng trai trực tiếp mang Lâm Vi Vi đến bệnh viện gần khu nhà. Đứng trước bọn họ còn có năm người, đủ thời gian ngậy người nói chuyện phiếm. Chẳng qua rõ ràng là Lâm Vi Vi rất khản trương, tại đây hai người không nói câu nào với nhau, vẫn là chàng trai cất lời trước, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Lại nói cho tôi giờ tôi vẫn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Lâm Mục.” Chàng trai mỉm cười, “Cô thì sao?”

“Lâm Vi Vi, Vi của hoa tử vi.”

“Thật là tên hay, tôi có thể gọi cô là Vi Vi chứ?” Lâm Mục nói, “Tôi dọn đến đây đã hơn một năm, trước đây chưa từng gặp cô, chỉ là nghe hàng xóm sát vách nói qua căn hộ này là của gia đình cô.”

“Ừ...” Vi Vi gật đầu, căn hộ này đúng là của gia đình cô. Nhưng hiện tại gia đình cô đã dọn đi thành phố B, căn hộ này cô chỉ thừa dịp kỳ nghỉ mà trở về ở.

Bởi vì Lâm Vi Vi rất cảnh giác, đề tài giữa hai người cũng không bao nhiêu, sau khi bác sĩ xem qua vết thương của cô thì cho cô thuốc dị ứng, nhưng mà còn phải tiêm thuốc. Vô duyên vô cớ bị mèo cào một cái chưa nói đến, còn muốn tiêm nữa! Lâm Vi Vi rất sợ tiêm thuốc, mỗi lần tiêm cô đều gào khóc thảm thiết.

Cô không ngừng nắm tay y tá nói nhẹ chút nhẹ chút, lúc kim tiêm muốn xuyên qua làn da cô thì cô lại né, khiến cho mũi tiêm này rất lâu vẫn chưa xong, cuối cùng ngay cả Lâm Mục cũng không chịu được. Anh đi qua ôm lấy Lâm Vi Vi, thừa dịp cô bị thỉnh linh ôm lấy, cô y tá quyết đoán tiêm xuống. Có lẽ vì cái ôm kia cố ý, mũi tiêm này đặc biệt đau, Lâm Vi Vi liền khóc to tại chỗ.

“Đã lớn vậy còn gào khóc cái gì, sớm biết đã bảo bạn trai cô ôm là tiêm xong thôi!” Cô y tá đau đầu nhìn Lâm Vi Vi vẫn còn khóc mà kinh ngạc, “Cô hãy về nhà hò hét, sau này sợ tiêm cũng đừng tìm đường chết.”

“Cái gì?!” Lâm Vi Vi ngạc nhiên, đây là tình huống gì?! Vi Vi lập tức phản ứng, cô nên đặt trọng điểm ở “bạn trai” hay là “tìm đường chết”?

Cô bối rối đẩy Lâm Mục ra, “Anh ấy không phải bạn trai của tôi!” Mặt cô đỏ lên quả thực sắp nhỏ ra máu đến nơi.

“Tôi đi đây, thẹn thùng như vậy.”

“...” Lâm Vi Vi phát điên, ngay cả thẻ bệnh án cũng không lấy mà xoay người bỏ chạy khỏi phòng tiêm thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Lâm Vi Vi thích động vật nhỏ, nhưng mà không thích động vật bướng bỉnh, không nghe lời lại biết tấn công người. Lâm Vi Vi thích chàng trai khôi ngô tuấn tú, nhưng không thích chàng trai tuấn tú khó hiểu lại thần bí khiến người ta sợ hãi. Tóm lại, ấn tượng của Lâm Mục và Lộ Tây đối với Lâm Vi Vi hiện nay quả thực không tốt. Lâm Mục cảm thấy bệnh án của Lâm Vi Vi đuổi theo, ai ngờ cô chạy cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi!

Lâm Mục khẽ cười phiền não, “Nên làm gì mới tốt đây, hình như bị ghét rồi.”

Vì thế, Lâm Mục nghĩ đến một cách, chính là mỗi ngày đặt một chậu hoa khác nhau ở cửa nhà cô. Ngày đầu tiên nhận được hoa lan tử la và thẻ bệnh án của cô. Ngày hôm sau là cúc ba tư, ngày thứ ba là hoa mắc cỡ. Lâm Mục luôn có thể tìm được những loài hoa và chậu hoa khác nhau đặt ở cửa nhà Vi Vi. Hơn nữa Lộ Tây cũng không còn xuất hiện, cũng có thể là cô đóng cửa sổ rất chặt nên Lộ Tây không có cách nào tiến vào.

Lúc Lâm Vi Vi nhận được chậu thứ năm, cô quyết định muốn trả lại cho Lâm Mục, hơn nữa nói với anh không cần đưa đến đây. Giữa hai người không thân chẳng quen, nếu vì Lộ Tây cào tay Vi Vi bị thương, Lâm Mục cũng đã thanh toán tiền thuốc men, hoa của ba ngày đầu có thể miễn cưỡng cho là bồi thường, phần còn lại thì nhiều quá. Trước mắt Lâm Vi Vi không muốn có quan hệ gì với Lâm Mục, cho nên tốt nhất là duy trì khoảng cách.

Cô vừa xem weibo vừa suy nghĩ nên nói rõ ràng thế nào.

“A, anh ấy cũng chú ý đến mình!” Lâm Vi Vi nhin không được mà hô ra tiếng. Như là không thể tin vào má mình. Sau khi xác định là thật cô như kẻ điên hét lên. Đọc sách là một trong những sở thích của Vi Vi, cô rất thích đọc tiểu thuyết, tiểu thuyết tạp nham cô cũng đọc, nhưng trong đó cô thích nhất là Giang Hiểu. Cô bắt đầu chú ý Giang Hiểu từ lúc anh còn là tác giả nhỏ vô danh, hiện tại anh đã trở thành tác giả nổi tiếng. Chen vào top 10 tác giả

triệu phú. Cô thích đi dạo ở weibo của Giang Hiểu, cô chính là một trong những fan của anh. Ngay cả nhắn lại cô cũng chưa từng nhắn, chỉ lặng lẽ để ý mỗi ngày.

Hôm nay cô thấy Giang Hiểu đăng một bài weibo có rất nhiều bình luận, tiêu đề là “Tôi thích một cô gái”.

Nhìn thấy một vài fan điên cuồng phản đối! Giang Hiểu là của tôi! Loại lời nhắn này nhất thời biến cô gái kia thành mục tiêu công kích. Tuy rằng Lâm Vi Vi rất thích Giang Hiểu, nhưng mà là một fan có lý trí.

Cô đọc cẩn thận bài weibo kia, cô gái Giang Hiểu thích ưa mặc váy hoa, thích trồng hoa trồng cây, tính tình tốt nhưng hơi ngốc, hơn nữa rất có sức tưởng tượng. Đó là một cô gái thế nào nhỉ? Lâm Vi Vi nâng cằm bỏ não, căn cứ vào điều kiện của Giang Hiểu, cô suy luận ra đây là một tiểu thư nhà giàu tao nhã ngồi trên xích đu uống trà.

“Là tiểu thư nhà giàu tao nhã uống trà trong vườn hoa sao?” Lâm Vi Vi cũng không biết vì sao để lại bình luận. Rất nhanh câu bình luận của cô bị chìm trong dòng nước lũ của fan. Đang lúc cô muốn tắt trang web, hệ thống lại xuất hiện nhắc nhở: bạn tốt của bạn trả lời bạn.

Giang Hiểu: vì sao có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ không thể là em gái hàng xóm được sao?

Lâm Vi Vi: Ồ? Anh không phải là tác giả triệu phú sao? Chẳng lẽ không ở biệt thự? Sát vách có em gái hàng xóm ư?

Giang Hiểu: hi hi! Đương nhiên không có, tôi để dành tiền sau này dùng theo đuổi con gái. Nhưng hình như gần đây tôi khiến cô gái kia không vui, cô ấy không để ý đến tôi. Nếu tôi xin lỗi, cô ấy sẽ tha thứ cho tôi chứ?

Lâm Vi Vi rất kinh ngạc vì sao Giang Hiểu chỉ trả lời một mình cô, hơn nữa đối xử với cô như bạn bè. Trong lúc được sủng ái mà lo sợ, cũng có chút lo lắng.

Lâm Vi Vi: chỉ cần anh xin lỗi đảng hoàng, tôi tin cô gái kia sẽ tha thứ cho anh.

Đúng vậy, chỉ cần chịu xin lỗi đảng hoàng. Lâm Vi Vi ngẩn ngơ, không hiểu vì sao nghĩ đến Lâm Mục lâu trên. Nếu anh ta xin lỗi, chính cô cũng sẽ tha thứ cho anh ta không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mười phút sau Lâm Vi Vi lại đi dạo weibo của đại thần, cô phát hiện lời bình luận được đưa lên trang đầu. Không thể nghi ngờ đây chính là rất hâm mộ nha! Đại thần vậy mà chỉ trả lời bình luận của mình. Điều này làm cho Vi Vi vốn hưng phấn nhất thời lảng lảng, hạnh phúc tới đột ngột làm cho người ta trở tay không kịp. Lâm Vi Vi ôm gối trên giường, hưng phấn lăn qua lộn lại, cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Vi Vi hấp tấp xuống giường sửa sang lại váy và tóc lộn xộn, đi qua phòng khách nhìn qua tấm gương lớn thấy hình tượng của mình không có vấn đề mới mở cửa.

Người tới ôm một chậu hoa tú cầu thật lớn, cành lá xanh tươi, tú cầu nhiều màu che khuất mặt người kia.

“Đây là tặng cho cô.” Người tới thanh âm run rẩy nói.

“Ồ? Lại là căn hộ trên lầu tặng sao?” Tuy rằng cô rất thích hoa tú cầu... Nhưng chậu hoa này không thích hợp trồng trong nhà đâu! “Anh để tại cửa đi!” Vi Vi nhìn thấy anh ta xoay người khó khăn liền tiến lên nhận lấy, lúc này cô mới thấy mặt đối phương.

“...!” Lại là Lâm Mục! Nhưng đây không phải trọng điểm! “Lâm Mục mặt anh sao thế?!”

“Không sao, chỉ là hơi ngứa.” Mặt Lâm Mục đầy vết đỏ miễn cưỡng cười với Vi Vi. Thì ra khuôn mặt trắng nõn thanh tú hiện lên sưng đỏ rất giống đầu heo. “Em có thể ngắm chậu hoa này... đừng tức giận nữa không?”

Lâm Vi Vi vừa bực mình vừa buồn cười, “Rốt cuộc anh muốn làm gì đây! Hoa tú cầu có độc, anh biết không?” Nói xong cô xoay người vào nhà cầm túi xách và một chiếc khăn ướt. “Anh dùng khăn này đắp mặt cho đỡ ngứa trước, ngàn vạn lần không được gãi. Tôi đưa anh đến bệnh viện.”

“Vậy em có đồng ý tha thứ cho anh không?” Nhưng Lâm Mục không nghe lời, tình nguyện chịu ngứa.

“...Tha thứ cho anh, tha thứ cho anh!” Lâm Vi Vi dờ khóc dờ cười, “Mau đi bệnh viện!”

Lâm Vi Vi làm sao cũng không hiểu được, Lâm Mục trông không ngứa mà, sao anh ta lại làm chuyện thế này? Lâm Vi Vi ngồi trong xe taxi thờ dài, cô giả vờ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng từ phản chiếu của kính cô có thể thấy rõ Lâm Mục dùng khăn lau mặt không ngừng.

Vẫn là bác sĩ và y tá kia. Bác sĩ kiểm tra dị ứng bị mề đay của Vi Vi mấy hôm trước, nay lại ngắm khuôn mặt của Lâm Mục sưng phù như đầu heo.

“Chàng trai trẻ, đừng lấy thân thể của mình đùa giỡn.” Vị bác sĩ già hắng giọng dùng bút máy viết trên giấy bệnh án, “Dị ứng của cậu rất nghiêm trọng, tiêm một mũi đi.”

Cũng là y tá kia tề nhĩ nhìn mắt Lâm Vi Vi, “Cô bé, không thể đối xử với bạn trai mình như vậy.” Nói xong liền tiêm xuống.

Lâm Vi Vi bụm mặt, rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần mới hiểu chứ! “Anh ấy không phải là bạn trai của tôi đâu!” Lâm Vi Vi sắp suy sụp.

“Tôi quả thật không phải là bạn trai của cô ấy.” Lâm Mục tiếp lời, “Nhưng mà anh có cơ hội không?”

Căn phòng yên lặng vài giây, cô y tá phản ứng trước tiên, buông chiếc gối trong tay.

Gương mặt Lâm Vi Vi trắng rồi lại đỏ sau đó co cứng chạy ra ngoài.

Lần này Lâm Mục đuổi kịp cô, hai người giống như cặp tình nhân ngọc ngà chạy tới vườn hoa của bệnh viện.

“Em nghe anh nói trước đã!” Lâm Mục nhanh chóng đuổi theo giữ tay Lâm Vi Vi lại.

“Anh đừng nói anh muốn thổ lộ với tôi? Tôi tôi... tôi quen biết anh bao lâu chứ!” Lâm Vi Vi cảnh giác lùi ra sau hai bước và duy trì khoảng cách với Lâm Mục.

“Em quả nhiên không còn nhớ anh.” Lâm Mục thờ dãi, “Anh cũng từng tốt nghiệp trung học ở Tùng Bát, lớn hơn em hai khoá. Lúc ấy em xin nhập vào hội học sinh, là do anh phê chuẩn.”

“Cái gì?! Anh là bạn cùng trường với tôi?!” Lâm Vi Vi kinh ngạc.

“Em mới vào hội đã làm một chuyện ngốc nghếch nhất, cho rằng son là hộp màu rồi vẽ lên bảng đen thui, kết quả phải dùng xăng lau chùi, cuối cùng em vừa khóc vừa biến toàn thân đều là mùi xăng.” Lâm Mục cười vỗ đầu Vi Vi, “Có khó khăn thì hãy tìm anh, khóc gì chứ.”

“Anh anh anh... anh lại thấy được!” Lâm Vi Vi đỏ mặt, lúc ấy cô tưởng rằng làm một việc ngu xuẩn như vậy nhất định sẽ bị đá ra khỏi hội học sinh. Cho nên cô khóc rất đau lòng, nhưng lúc ấy đã qua giờ tan học, cô nghĩ chẳng còn ai.

“Còn nữa, không phải em đã thích anh rất lâu sao?”

“Cái gì? Tôi đâu có thích anh rất lâu chứ!” Lâm Vi Vi phản bác nói, tuy rằng cô thừa nhận lúc ấy đối với Lâm Mục đẹp trai thành tích tốt trong truyền thuyết cũng có chút ao ước, mặc dù chưa từng gặp chính người đó.

“Em không phải nhấn lại weibo của anh đấy thôi.” Lâm Mục cười sáng lạn hơn, “Anh chưa nói nhì? Anh chính là Giang Hiểu đây.”

Ầm một tiếng, Lâm Vi Vi cảm giác đầu óc bị bùng nổ vang dội.

Anh anh anh anh... anh chính là Giang Hiểu?!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lâm Vi Vi đột nhiên cảm thấy thế giới của mình huyền ảo như là tiểu thuyết. Tác giả nổi tiếng Giang Hiểu lại chính là học trưởng của cô, mà còn là hàng xóm lầu trên của cô, hơn nữa càng khiến người ta khó tin là Lâm Mục lại còn nói thích cô. Trong thời gian dài đầu óc cô trống rỗng, ngay cả chính mình cùng anh thế nào quyết định đến quán cà phê cũng không biết. Đợi cô hồi phục lại tinh thần thì Lâm Mục đang cười rạng rỡ hướng về phía cô. Lâm Vi Vi đỏ mặt cúi đầu xuống, giả vờ xem thực đơn.

“Đã làm em sợ phải không?”

“Không có...” Lâm Vi Vi nhẹ giọng, “Nói thật cũng không phải sợ mà là kinh ngạc. Loại chuyện trùng hợp này sẽ chẳng xảy ra trên người bình thường.”

“Thực ra cũng không coi là trùng hợp.” Ngón tay thon dài trắng nõn của Lâm Mục cầm chiếc thìa bạc thông thả khuấy cà phê, “Em không tò mò làm sao anh biết em à?”

“Sao anh biết được?” Lâm Vi Vi quả thật rất hiếu kỳ, làm sao anh biết cô thích Giang Hiểu khi cô chưa từng để lại lời nhắn trong suốt thời gian dài.

Anh hài lòng nhìn ánh mắt chờ mong của Vi Vi, “Anh biết em ở tiểu khu XX, anh biết điện thoại nhà em, anh biết tên truy nhập của em ở weibo, bởi vì bốn năm qua em chưa từng đổi tên truy nhập, bởi vì anh là hội trưởng hội học sinh, bởi vì, anh thích em.”

“Học trưởng...” Vi Vi kinh ngạc nhìn Lâm Mục. Cô có diện mạo thanh tú, tính cách điềm tĩnh, từ trung học đến đại học cũng có không ít người thổ lộ, nhưng chẳng có ai giống Lâm Mục khiến trái tim cô run rẩy. Cô đặt tay lên ngực, cảm nhận trái tim mình đập nhanh, “Học trưởng, anh thích em điểm gì chứ? Em thậm chí... cũng chưa từng nói chuyện với anh.” Khi cô vào năm nhất thì anh đã năm thứ ba, lúc cô nhập hội anh đã bắt đầu lui ra sau giao cho hậu bối.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh tin vào nhất kiến chung tình. Đương nhiên anh cũng là một anh chàng lãng mạn, em có cảm nhận được không?” Lâm Mục nhấp ngụm cà phê cười nói, “Anh vừa gặp đã thích em, lúc ấy anh không có khả năng miễn dịch đối với dáng vẻ và khúc ruột ruột của em, sau đó anh cũng chú ý em nhiều hơn, chỉ là không cho em biết mà thôi.”

Lâm Vi Vi sụp mắt xuống, hai tay nắm chặt làm cho cô nhìn qua rất khẩn trương.

“Em đừng cảm thấy phức tạp, đây chỉ là anh yêu đơn phương mà thôi. Nếu em cảm thấy không thể chấp nhận, chúng ta có thể coi là bạn bè bình thường.” Lâm Mục thấy dáng vẻ khó xử của Lâm Vi Vi, anh cười khổ. Xem ra anh không có sức hấp dẫn như trong tưởng tượng của mình.

“Không phải...” Lâm Vi Vi ngẩng đầu, đối diện với hai con ngươi của Lâm Mục như bị điện giật rồi lại cúi xuống, “Em rất thích Giang Hiểu, em thích cách hành văn trong tiểu thuyết của anh ấy, anh là Lâm Mục cũng là Giang Hiểu. Đến lúc đó em không phân rõ ràng rốt cuộc em thích Giang Hiểu hay là Lâm Mục.”

“Vậy lúc em thích Giang Hiểu thì anh là Giang Hiểu, khi em thích Lâm Mục thì anh chính là Lâm Mục.” Anh nghiêm túc nhìn cô, “Em có thể cho anh một cơ hội không? Làm bạn gái anh có lợi lắm đây, anh sẽ tiết lộ kết cục của ‘XXX’ cho em biết trước!” Lời nói của Lâm Mục vốn cảm động, câu cuối cùng hoàn toàn phá bầu không khí.

Lâm Vi Vi sùng sốt một chút rồi cười ra tiếng, làm cho hai người không còn gượng gạo như trước đó.

“Vậy có phải anh sai Lộ Tây đến nhà em quấy rối không hả!” Lâm Vi Vi có chút tức giận, “Nó luôn làm nhà em rối loạn.”

“Đúng vậy, là anh sai nó.” Lâm Mục thừa nhận hành vi phạm tội, “Bởi vì anh muốn có một cuộc gặp gỡ tốt đẹp với em.”

“Bốn năm trước sau khi em dọn đi, anh luôn chờ đợi một cơ hội. Anh nghĩ sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày em trở lại nơi này, anh phải giành cơ hội trước tiên trở thành hàng xóm của em”

“Em không phát hiện chữ cái trên những chậu hoa anh tặng em là ghép vần sao?”

“Vậy em thật là hơi ngốc, nhưng anh không chê đâu.”

Lâm Mục đồng ý cho Lâm Vi Vi một ngày suy nghĩ, sau khi về nhà cô chạy thẳng đến ban công đem chậu hoa mà Lâm Mục tặng xếp thứ tự theo thời gian. “Anh thích em rất lâu rồi.”

Vi Vi đem ghép vần cả hàng thì đọc được những lời này, khoe mặt cô hơi ươn ướt.

WO chậu thứ nhất quý thiên trúc, ý nghĩa loài hoa này là hạnh phúc ở bên cạnh em.

XI chậu thứ hai bạc hà, ý nghĩa loài hoa này là mong muốn gặp lại em.

HUAN chậu thứ ba hoa lan tứ la, ý nghĩa loài hoa này là vẻ đẹp và tình yêu vĩnh hằng, anh rất thích em.

NI chậu thứ tư cúc ba tư, ý nghĩa loài hoa này là thuần khiết.

HEN chậu thứ năm hoa mắc cở, ý nghĩa loài hoa này là ngượng ngùng.

JIU chậu thứ sáu trâu bà, ý nghĩa loài hoa này là trông chừng hạnh phúc.

LE chậu thứ bảy hoa tú cầu, ý nghĩa loài hoa này là hy vọng.

Lâm Vi Vi đỏ mặt mà gõ cửa nhà của Lâm Mục ở lầu trên, “Em có gì tốt khiến anh để trong lòng như vậy.”

“Em đến đúng lúc quá, anh đã chuẩn bị chậu hoa thứ tám” Lâm Mục xoay người từ phía sau bùng ra một chậu hoa hồng còn chưa tới kỳ hoa nở, “Không nhiều không ít vừa vặn mười một cánh.” Lâm Mục cười.

(*) 11 hoa hồng: Thế gian này chỉ có mình em.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lầu Trên, Hoa Lầu Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Từ trước đến nay Lâm Vi Vi chưa từng cảm thấy mình may mắn như vậy, lúc cô gật đầu đồng ý kết giao với Lâm Mục, anh hưng phấn bế cô lên xoay vòng. Lâm Vi Vi ngượng ngùng nhìn các nhân viên trong quán cả phê che miệng cười trộm, đây thật sự biến thành đôi tình nhân ngốc nghếch rồi. Lâm Vi Vi có chút bất đắc dĩ mà ôm cô Lâm Mục, “Anh không thể quăng em ngã đấy.”

Mỗi ngày còn lại trong kỳ nghỉ đều là hạnh phúc ngọt ngào. Mỗi ngày Lâm Mục đều đứng giờ gõ cửa nhà Lâm Vi Vi nấu đậu hủ hoa mà cô thích nhất đem lên cho cô. Vào mỗi ngày sau khi ăn tối xong, Lâm Vi Vi cũng sẽ nắm tay Lâm Mục tản bộ trong vườn hoa ở tiểu khu. Tình yêu của bọn họ không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần bình yên lâu dài là đủ rồi.

Một tháng sau Lâm Mục cùng Lâm Vi Vi về trường đại học của cô, gặp mặt bố mẹ Vi Vi.

Trước khi gặp mặt, Lâm Mục không chắc chắn cho lắm mà hỏi Vi Vi, “Chúng ta vội vàng gặp mặt bố mẹ em thế này có được không?”

“Anh có bằng lòng dẫn em đi gặp bố mẹ anh không?” Lâm Vi Vi hỏi lại.

Lâm Mục gật đầu, “Anh chỉ sợ em không muốn.”

“Em muốn gặp. Cho nên anh có muốn không?”

“Vi Vi...” Anh ôm lấy cô, anh hiểu được, giữa hai người đã không cần quá nhiều lời.

Cô dùng thời gian một năm học xong khoá trình cuối, anh dùng thời gian một năm viết câu chuyện của hai người thành sách. Bức tranh hoa lan từ la chưa hoàn thành treo ở chỗ cô đã thêm vào Lâm Mục và Lộ Tây. Lâm Mục mặc lễ phục màu trắng rạng ngời tại lễ tốt nghiệp của Vi Vi, anh dùng thân phận Giang Hiểu mà cô thích, cũng dùng thân phận bạn trai Lâm Mục của cô mà cầu hôn với cô.

Lâm Mục cầm một chiếc nhẫn cỏ bốn lá quý một gói xuống, “Gả cho anh nhé, Vi Vi. Anh sẽ cho em hạnh phúc.”

Thế cho nên, rất nhiều năm sau, mỗi lần bạn học đại học tụ hội, đoạn tình cảm lãng mạn của Lâm Vi Vi và Lâm Mục đều được mọi người nhắc mãi. Sau khi bọn họ kết hôn nửa năm, Lâm Mục xuất bản quyền sách kia.

Tên sách gọi là “Mèo lêu trên, hoa lêu dưới”.

Lâm Vi Vi tưới hoa xong thì ngồi trên xích đu trong vườn hoa, tách khỏi mèo và cây cỏ, cô hồi tưởng lại thời trung học. Hội trưởng thần bí sắp rời khỏi hội học sinh.

“Một mình cô cuốn tay áo xách theo bình xăng khó ngủ, ra sức rửa son trên bảng, vừa lau vừa khóc. Lúc này, chàng trai ở bên cửa sổ nhìn cô chăm chú thật lâu đi ra, ‘đừng khóc mà, có việc thì gọi anh không phải tốt sao?’” Lâm Vi Vi khẽ đọc nội dung trong sách. Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh chàng đẹp trai đang chơi đùa với Lộ Tây.

Kẻ lừa đảo, anh dám giấu sự thật không giúp em! Lâm Vi Vi bĩu môi nhưng vẫn không tự chủ đi về phía Lâm Mục.

Là anh có ý sai khiến mèo nhà anh đến quấy rối nhà em phải không? Cô gái hỏi.

“Đúng vậy, bởi vì anh muốn có một cuộc gặp gỡ khó quên với em” Chàng trai trả lời. **-Hết-**

Bạn đang đọc truyện *Mèo Lêu Trên, Hoa Lêu Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.